
ODPOWIEDŹ CZŁONKA KKK PUB JANUSZA JASIONY NA LISTY CZYTELNIKÓW OPUBLIKOWANE W INPE

Publikujemy list przewodniczącego Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej PIIB Pana dra inż. Mariana Płacheckiego i zgodnie z jego życzeniem artykuł Pana mgr inż. Janusza Jasiony. Pan dr inż. Marian Płachecki w liście KK-0058-0038 (21)/13/14 z dnia 12 czerwca 2014 r. pisze:

W odpowiedzi na kolejne artykuły publikowane w INPE w sprawie interpretacji zakresu uprawnień budowlanych elektryków, w załączeniu przesyłam artykuł Pana mgr. inż. Janusza Jasiony – Członka Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej w tym zakresie z prośbą o jego publikację w czasopiśmie INPE.

A oto tekst załączonego artykułu pt. „Odpowiedź do INPE”:

ODPOWIEDŹ DO INPE

Szanowny Redaktor Tadeusz Malinowski,

Z wielką uwagą przeczytałem zamieszczone w lipcowym numerze *INPE* informacje związane z uprawnieniami budowlanymi w branży telekomunikacyjnej. Gratuluję Panie Redaktorze znakomitego pomysłu, by na łamach *INPE* poruszać ważne sprawy dotyczące żywotnych interesów niewielkiej, ale jakże ważnej grupy zawodowej specjalizującej się w telekomunikacji.

Telekomunikacja jest dziedziną bardzo dynamicznie rozwijającą się. W ciągu ostatnich dwudziestu lat nastąpiły ogromne zmiany. Wybudowane telefony stacjonarne przegrywają konkurencję z telefonią komórkową, a już mamy nowe zapotrzebowanie na usługi szerokopasmowe. Dziś nie wyobrażamy sobie życia bez telefonu komórkowego, a stanowiska pracy, szczególnie inżyniera, bez komputera bez dostępu do Internetu. Dla tych przyczyn, ogromnie ważne jest by ten rozwój był wspierany przez Inżynierów posiadających odpowiednie przygotowanie zawodowe potwierdzone stosownymi uprawnieniami budowlanymi.

W lipcowym numerze *INPE* zostało zamieszczone stanowisko Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej oraz polemiczny list jednego z Czytelników, który uważa że uprawnienia w zakresie telekomunikacji były niejako zawarte w uprawnieniach elektrycznych. By sprawę wyjaśnić, konieczne jest cofnięcie się do historii nadawania uprawnień budowlanych, w tym w branży elektrycznej i łączności (później nazywanej telekomunikacyjną).

Pierwsza Ustawa Prawo Budowlane to rok 1961, gdzie wymienia się specjalność elektryczną, a następnie dnia 10 września 1962 roku ukazuje się rozporządzenie Przewodniczącego KBUiA w sprawie kwalifikacji fachowych osób wykonujących funkcje techniczne w budownictwie powszechnym (Dz. U. Nr 53, poz. 266).

Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. rozporządzenia, wymienione uprawnienia budowlane stanowią podstawę do sporządzania projektów i kierowania robotami budowlanymi w zakresie wszelkiego rodzaju instalacji i urządzeń elektrycznych wchodzących w zakres budownictwa powszechnego.

W czasie uzyskiwania powyższych uprawnień budowlanych nie istniały oddzielne uprawnienia budowlane w specjalności telekomunikacyjnej. W związku z powyższym, urzędy administracji uznawały uprawnienia budowlane w specjalności instalacji i urządzeń elektrycznych, jako odpowiednie do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w zakresie telekomunikacji.

Powyższe potwierdza fakt, że o uprawnienia budowlane w specjalności elektrycznej mogły ubiegać się osoby posiadające wykształcenie wyższe i dyplom magistra inżyniera lub inżyniera elektryka albo magistra inżyniera lub inżyniera łączności.

Ponadto w § 1 ust. 6 ww. rozporządzenia znajdował się zapis, co należy rozumieć pod pojęciem „skomplikowane instalacje i urządzenia elektryczne”. Jeżeli chodzi o branżę telekomunikacyjną, to w pkt 4 tego ustępu był zapis, że jako skomplikowane instalacje należy rozumieć: „wszelkie instalacje i urządzenia elektryczne automatycznych central telefonicznych o pojemności powyżej 200 NN rozgłaszania przewodowego o mocy powyżej 500 W i dyspozytorskie o pojemności łącznej powyżej 100 NN”.

Należy tu podkreślić, że Ustawodawca rozróżniał w branży uprawnień elektrycznych oddzielnie specjalizacje w zakresie elektrycznym i oddzielnie w zakresie łączności.

Świadczy o tym wskazanie kierunkowego wykształcenia i dedykowanej praktyki elektrycznej dla specjalności elektrycznej i podobnie wskazanie kierunkowego wykształcenia i dedykowanej praktyki dla specjalności w zakresie łączności.

Przyczyny takiego zapisu są znane prawdopodobnie tylko ówczesnemu Ustawodawcy, że dla dwu specjalności przyznawał jedne uprawnienia w branży elektrycznej. Co oczywiście skutkowało tym, że inżynier elektryk w ramach uprawnień elektrycznych mógł realizować zadania w zakresie łączności w pewnym zakresie.

Te zasady prawne funkcjonowały do ogłoszenia w dniu 24 października 1974 r. ustawy -Prawo Budowlane, a w zasadzie do uchwalenia rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. z 1975 r. Nr 8, poz. 46 z późn. zm.). Należy zauważyć, że właśnie ustawa Prawo budowlane z dnia 24 października 1974 roku w art. 2 ust. 1 wskazując obiekty budowlane wprost posługuje się zwrotem „sieci energetyczne i telekomunikacyjne”.

To ponownie oznacza, że Ustawodawca rozróżniał dwie branże „energetyki” i „telekomunikacji” (poprzednio nazywanej łączność).

Dlatego przepis § 13 ust. 1 pkt 4 lit. d) rozporządzenia MGTiOŚ z dnia 20 lutego 1975 roku (Dz. U z 1975 r. Nr 8 poz. 46 z późn. zm.) nie daje podstaw do twierdzenia, że sieci elektryczne obejmują sieci telekomunikacyjne.

Warto zauważyć, że w art. 13 ust. 1 rozporządzenia z 1975 r., specjalność instalacyjno-inżynierska w zakresie sieci i instalacji telekomunikacyjnej nie została wymieniona. Oznacza to, że stosownie do ust.3, kompetencje dla tej specjalności posiadali Dyrektorzy Zakładów Pracy nadając uprawnienia do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w zakresie sieci i instalacji w telekomunikacji. **Zauważmy, że do tych Zakładów należały nie tylko Biura Studiów i Projektów Łączności, ale także Przedsiębiorstwa Robót Telekomunikacyjnych, Dyrekcje Okręgu Polskiej Poczty i Telekomunikacji, Dyrekcje Wojewódzkiego Urzędu Telekomunikacji, Przedsiębiorstwo Budowy Linii Kablowych, Telmont.**

Przyczyny takiego zapisu są znane prawdopodobnie tylko ówczesnemu Ustawodawcy, że dla dwu pokrewnych specjalności uprawnienia elektryczne przyznawał wojewoda, a dla specjalności telekomunikacyjnej przyznawał dyrektor zakładu. Skutek tej rozłączności jest taki, że uprawnienia nadawane przez wojewodę obowiązują nadal. Natomiast w telekomunikacji ustają w momencie rozwiązania umowy z zakładem pracy, który nadał uprawnienia (również w momencie likwidacji zakładu).

Jak dość łatwo można zauważyć specjalność w zakresie łączności (telekomunikacji) jest znana nie tylko środowisku Inżynierów Budownictwa, ale również w środowiskach ustawodawczych. Licząc tylko od roku 1961 upłynęło ponad 50 lat. W tym czasie Polska przeszła wielkie przeobrażenie od państwa totalitarnego do państwa demokratycznego. Minione czasy miały i mają wpływ na nasze dzisiejsze problemy związane choćby z określeniem uprawnień budowlanych w branży elektrycznej oraz telekomunikacyjnej.

Obydwie branże łączą kanony wiedzy o elektryczności zawarte głównie w „podstawach elektrotechniki”, różni zaś diametralnie przeznaczenie. Branża elektryczna to zapewnienie przede wszystkim dostawy energii z zachowaniem bezpiecznego wytwarzania, przesyłu i użytkowania. Natomiast branża telekomunikacyjna to zapewnienie przede wszystkim przesyłania wiernych, z zapewnieniem niezbędnej tajemnicy korespondencji, informacji poczynając od głosowych, wizualnych aż do transmisji danych drogą radiową lub za pośrednictwem medium przewodowego tak metalowego, jak i optycznego.

Gremia ustawodawcze szczególnie w państwie totalitarnym zabezpieczały interesy środowiska sprawującego władzę. To między innymi powodowało, że był program i działania elektryfikacji Kraju, a nie było programu telefonizacji szczególnie na etapie realizacji. Powstawały wielkie osiedla mieszkaniowe, które miały poprawne zabezpieczenie w energię elektryczną, a była to „pustynia” telekomunikacyjna. Nasza wspólna trudna przeszłość zaważyła również na stanowieniu prawa budowlanego, w tym również na uprawnieniach inżynierów budownictwa.

Mamy sytuację, że uprawnienia elektryczne wydane pod rządami ustawy Prawo budowlane z 1961 roku obejmują również łączność (dziś telekomunikację).

Uprawnienia tej samej branży elektrycznej, pod rządami ustawy Prawo budowlane z 1974 roku, nie obejmują branży telekomunikacyjnej (dawnej łączności). Uprawnienia w tej branży nadawali Kierownicy branżowych zakładów pracy.

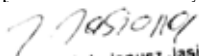
Uprawnienia telekomunikacyjne zostały wyodrębnione w związku z ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. Nr.89, poz.414 z późn. zm.) a szczegółowo określiło je rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 10 października 1995 roku w sprawie samodzielnych funkcji w budownictwie telekomunikacyjnym (Dz. U. Nr 120, poz. 581).

Znane są nam przypadki dotyczące wykonywania samodzielnych funkcji budowlanych przez inżynierów Elektryków (szczególnie w latach przed 1995 rokiem), którzy w nowym środowisku prawnym formalnie nie mogą wykonywać nadal tych funkcji. Niestety Polska Izba Inżynierów Budownictwa, w tym w szczególności Krajowa Komisja Kwalifikacyjna, nie ma uprawnień w zakresie stanowienia prawa i z racji ustawowo powierzonych im funkcji muszą stać na straży obowiązującego prawa. Nie oznacza to jednak braku aktywności w zakresie ochrony interesów zawodowych swoich Członków, którzy mogą wykonywać samodzielne funkcje techniczne w budownictwie wyłącznie w zakresie posiadanych uprawnień i zgodnie z prawem. Właśnie ten aspekt jest jednoznacznie wyjaśniony w piśmie Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 6 marca 1998 roku, które jesteście w stanie je udostępnić.

Wiemy także z doświadczeń własnych, że na tym tle powstają różnice interpretacyjne. Dotyczą one Nas Wszystkich, co oznacza, że Polska Izba Inżynierów Budownictwa, a w szczególności Krajowa Komisja Kwalifikacyjna także. Prawdopodobnie właśnie różne interpretacje powodują, że mimo należytego rozpoznania prawnego istniejącego stanu dotyczącego uprawnień telekomunikacyjnych pojawiają się kolejne uwagi i kolejne próby interpretacji przepisów prawa. Konieczne jest jednak korzystanie z istniejących dokumentów i zawartych w nim zapisów.

Należy zauważyć, że pismo „Samodzielne Funkcje Techniczne w Budownictwie. Komentarze i wyjaśnienia” posiada numer UNA.3-661 -21/75 (w piśmie Czytelnika *INPE* numer jest podany numer 681). W piśmie tym w punkcie 4.4.6 jest następujący zapis dotyczący współpracy ze Stowarzyszeniami – „instalacyjno-inżynierskiej w zakresie instalacji elektrycznych – Stowarzyszenie Elektryków Polskich: Stowarzyszenie to jest również właściwe w zakresie sieci i stacji elektroenergetycznych i telekomunikacyjnych oraz instalacji telekomunikacyjnych”.

Mamy więc wyraźne wskazanie, że istnieją dwa wyspecjalizowane zakresy elektryki: specjalność elektryczna i specjalność telekomunikacyjna, co jednoznacznie potwierdza fakt, że istnieją dwie specjalizacje zawodowe. Zatem, nie można wnioskować, że elektrycy mieli w zakresie swojej specjalizacji również zakres telekomunikacyjny. Jeśli przyjmując te wywody za zasadne, to czy oznacza to, że inżynier telekomunikacji może również wykonywać samodzielną funkcję w zakresie elektryki?

mgr inż. Janusz Jasiona
uprawnienia budowlane w telekomunikacji
do projektowania i kierowania robotami
budowlanymi w specjalnościach instalacyjnych
w telekomunikacji przewodowej wraz
z infrastrukturą towarzyszącą, bez ograniczeń.
Decyzja nr 1061/98/U

P.S. Pragnę dodać, że jestem członkiem KKK PIIB od 2010 r., a członkiem SEP-u „od zawsze”.